

Leren in de praktijk

Lekker oud brood

Oude tarwesoorten uit onze coöperaties, gemalen en gebakken op de Mas de Granier in de Zuid-Franse streek Crau. Een verhaal over lekker brood of over een bakker die de huidige tijd met verbazing gadeslaat.

Het ruikt heerlijk en de damp slaat er vanaf. Aan een bepaalde klank bij het kloppen aan de onderkant van het brood met de knokkel hoor je of het ook echt goed gaar is. De korst koelt langzaam af en knispert zacht. De insnijdingen aan de bovenkant zien eruit als een heuvelachtig landschap. Zelfgebakken brood, daar zit leven in en geen twee broden zijn hetzelfde. We geven een tevreden gebrom ten gehoor en verzamelen de afgevallen, nog hete pompoenenzaden. Het blijft een privilege van de bakkers die op te eten.

Het is de bekroning van een lang proces dat met een paar in de lucht zwevende bacteriën begon. Vers water, een beetje zout en goed meel, meer is niet nodig. Des te meer ben ik er verbaasd over waarom tegenwoordig zo weinig mensen afstand doen van al die toegevoegde stoffen die in bijna elk brood te vinden zijn. Op schilderijen uit de 18de eeuw zijn broden te zien die niet mooier zouden kunnen zijn. Dat was lange tijd voordat de bakindustrie moderne, glutenrijke tarwerassen liet telen, met veel zetmeel maar met weinig smaak. Nog erger is het dat deze extra glutenporties verantwoordelijk zijn voor de zo normaal geworden allergieën.

Goed gekneed is half gebakken

De grote uitdaging voor ons is met oude, glutenarme tarwerassen een deeg te maken dat ondanks veel wa-

ter niet van de tafel glijdt. De aroma's komen alleen met zuurdesem tot hun gelding. We gebruiken een zuurdesem dat ik zeven jaar geleden van de toenmalige bakkersvrouw heb overgenomen. De zuurdesem is altijd actief, nooit in de koelkast en we springen er zo mee om dat de melkzuurbacteriën in de meerderheid zijn en het brood de zuurgraad van yoghurt geven. We werken zonder roermachine, warme kasten en gist. We gebruiken alleen onze handen en een bakoven op hout. Muziek hoort er ook nog bij, wat uiterst belangrijk is voor een goede gisting.

Tussen het eerste mengen van de ingrediënten en het kant en klare brood liggen zo'n zes uur. Natuurlijk brengen we niet heel de tijd naast het deeg door. Gezien het feit dat we een echt boerenbrood bakken en we dus op een boerderij wonen en er daar altijd iets te doen is, gebruiken we de wachttijden om het een of ander karweitje te klaren.

Op het veld dat we tien jaar geleden dankzij de hulp van de Longo maï-vriendenkring konden kopen, verbouwen we gewassen in de volgende vruchtwisseling: twee jaar de vlindebloemige esparcette die met haar wortelknolbacteriën het jaar daarop de tarwe stikstof ter beschikking stelt. In het vierde jaar bloeit het veld lila en oogsten we de erwten voor de kippen. Daarna komt de durumtarwe aan de beurt voor het maken van verse pasta. Gerst is de laatste cultuur in deze zesjarige vruchtwis-

De eerste lentedagen geven zin zoete broodjes te bakken

seling en dan mag de esparcette het weer overnemen.

Twintig jaar lang werd op dit terrein intensieve industriële landbouw bedreven en het kost veel tijd een zo uitgebuite aarde weer nieuw leven in te blazen.

Diversiteit, het zout des levens

Ongeveer vijftien verschillende oude rassen broodtarwe groeien tegelijkertijd met een indrukwekkende veelvoud aan kleuren en vormen. Oude rassen hebben vaak veel langere stengels, wat goed is voor de productie van stro, maar wel meer risico op knikken met zich meebrengt. Dus zijn er ook lagere soorten om de buren te steunen. Soorten die snel veel blad maken, de grond bedekken en zo de concurrentie van het bijkruid onder controle houden, mogen er ook zijn. Enkele hebben kafnaalden, andere niet. De ene aar is bleek als een beuk, een ander ziet er naar uit de kop in een pot boshoning te heb-

ben gestoken. En elke soort brengt een andere smaak mee. Als een soort het niet goed doet, is niet de hele oogst naar de maan, maar betekent dat een natuurlijke selectie voor het volgende jaar, waarin we een deel van de oogst weer uitzaaïen. Na de oogst wordt het graan gereinigd en in vier houten silo's in de schuur bewaard. Een keer per week malen we zo'n vijftig kilo graan in een kleine graanmolen uit Tirol. Klein is natuurlijk een relatief begrip: vergeleken met een grote industriële molen valt ze in het niet, maar voor een normale keuken is ze weer veel te groot. Waarom hebben de bakkers hun het plezier laten ontnemen uit goede ingrediënten goed brood te bakken, met vuur, water en de lekkerste geur? Waarom groeien er op de velden eenzijdig hybride soorten die niet door de regen gewassen maar met gif besproeid worden? Ik begrijp het gewoon niet.

Johannes Dahmke

Hof Ulenkrug, Duitsland

Zaaigoed zonder grenzen

Eind februari hielden we de negende zadenruilbeurs op onze coöperatie Hof Ulenkrug in Mecklenburg-Vorpommern.

De belangstelling was weer groot en we hopen dat het zaad goed kiemt en dat het idee meegroeit: zelf zaaigoed in de herfst oogsten en met anderen delen. Om dat te steunen heeft Longo maï de film 'From seed to seed' gemaakt. Met duidelijke beelden en eenvoudige tekst wordt in de film uitgelegd, hoe je zaaigoed van verschillende groentesoorten kunt winnen. Filmsequenties en informatie zijn te vinden op seedfilm.org. Zadenruilbeurzen vinden in meerdere Europese landen plaats, ze kunnen landelijk maar ook regionaal of lokaal worden georganiseerd. De

gedachte is dat zaaigoed aan de basis van het leven staat en gemeenschappelijk eigendom is. Daarom moet het niet mogelijk zijn dat enkele concerns zaaigoed als gepatenteerde handelswaar in hun eigendom hebben, daarmee winst maken en bovendien bepalen hoe onze voeding eruit ziet.

Toen de EU met plannen kwam de vermeerdering van niet-geregistreerde soorten en de vrije ruil van zaaigoed aan banden te leggen, protesteerden duizenden mensen in heel Europa. Zo kon dit wetsvoorstel worden verhinderd. Nu gaat de

Bijna tachtig tarwerassen uit onze collectie oude graansoorten werden begin maart in onze kijktuin op Hof Ulenkrug gezaaid. Om de kiemkracht van een ras in stand te houden, moet het graan om de paar jaar worden geteeld.

strijd om het verstrekken van patenten op gewassen die eigenlijk iedereen gewoon wil verbouwen en eten. Ook hiertegen is een internationaal protest aan de gang. Meer daarover vindt u bijvoorbeeld bij aseed.net. Begin maart bezochten we een zadenruilbeurs in Hamburg, die georganiseerd was door vijf gemeenschapsstadtuinen. Het 'Centro Sociale' in de binnenstad was eigenlijk te klein voor de vele standjes en bezoekers. We waren gemotiveerd met ons zaaigoed die 250 km af te leggen om te luisteren naar de presentatie van het netwerk '15th Garden'. Dit netwerk van mensen binnen en buiten Syrië steunt de aanleg van groentetuinen in het door oorlog verwoestte land en verzamelt daarvoor zaaigoed. De eerste tuin van dit netwerk is ontstaan in een Syrische stad die door gevechten tussen de regeringstroepen en IS afgesloten was van de buitenwereld. Om te overleven legden de bewoners tuinen aan tus-

sen de geruïneerde huizen. Een van de problemen was aan zaaigoed te komen. In Syrië heeft de staat het monopolie op de zaaigoedverzorging en in deze staat van beleg was geen zaaigoed te krijgen. De laatste maanden verzamelden vrienden in Griekenland, Frankrijk en Duitsland zaaigoed voor het netwerk dat tuinen in vijftien verschillende steden van Syrië onderhoudt. De eerste tuin is helaas helemaal verwoest door IS. Ook in de vluchtelingenkampen in Libanon leggen vluchtelingen tuinen aan. Onze vrienden van 'Graines et cinéma' uit Frankrijk hebben een bus vol zaaigoed verzameld en zijn op weg naar Libanon om de mensen in de kampen dit zaaigoed te brengen. Hier in Duitsland horen we van mensen die met vluchtelingen samen begonnen zijn tuinen aan te leggen. Het is een hoopvolle stap voor een stuk onafhankelijkheid en waardigheid voor ons allemaal.

Jürgen Holzapfel

Zwitserland

Solidaire landbouw

In Zwitserland is het initiatief tot een volksreferendum 'voedselsoevereiniteit – voeding is een zaak van iedereen' door meer dan 109.000 handtekeningen gesteund.

Op 30 maart kwamen ongeveer honderd mensen naar de feestelijke overhandiging van de handtekeningen aan de bondskanselier in Bern. Het is een groot succes voor de boerenbond 'Uniterre' en de talrijke kleine organisaties die zich sinds oktober 2014 ononderbroken bezig hebben gehouden met het inzamelen van handtekeningen. Het voorstel voor een referendum staat voor diepgaande veranderingen in de manier van omgaan met landbouw en voeding. Het eist meer arbeidsplaatsen in de landbouw en voedselproductie. Het verlangt dat boeren en boerinnen het onbetwistbare recht hebben op gebruik, vermeerdering, ruil en verkoop van zaaigoed. Het vraagt faire prijzen voor de producten en rechtvaardige lonen, een landbouw zonder genetisch gemanipuleerde gewassen en een versterking van de regionale afzet.

Met het overhandigen van de handtekeningen start in Zwitserland een debat over de landbouw dat ook buiten

het land op interesse kan rekenen. Het concept van voedselsoevereiniteit werd ontwikkeld door de internationale beweging 'Via Campesina', die meer dan 200 miljoen boeren en boerinnen vertegenwoordigt. De schade die de industriële landbouw toebrengt aan grond, water en lucht, het uitsterven van dieren- en plantensoorten en de toename van pesticiden in de voedselketen en in onze lichamen is catastrofaal. Wereldwijd is een verandering in het landbouwbeleid onvermijdelijk. Met dit initiatief voor voedselsoevereiniteit hebben we een belangrijke stap gezet in het debat om een solidaire landbouw, een landbouw die de natuurlijke rijkdommen, het milieu en de vruchtbaarheid van de bodem voor de komende generaties beschermt en behoudt.

Raymond Gétaz

Internationaal Monsanto Tribunaal

Het concern Monsanto verkoopt sinds het begin van de twintigste eeuw meerdere zeer giftige producten die duizenden mensen ziek maken of doden en het milieu duurzaam beschadigen.

Monsanto steunt het industriële landbouwmodel dat natuurlijke rijkdommen uitbuit, een derde van de wereldwijde antropogene broeikasgasemissies veroorzaakt en met patenten op zaaigoed de voedselsoevereiniteit bedreigt. Precies dus die vorm van landbouw waartegen we ons sinds jaren verzetten. Op onze boerderijen laten we zien dat het ook anders kan. Door lobbyen in de bedrijfswereeld en op regeringsniveau is het Monsanto tot nog toe min of meer gelukt zijn desastreuze activiteiten voort te zetten. De geschiedenis van Monsanto is een typisch voorbeeld van de onbestrafte handelswijzen van multinationale bedrijven en hun managers. Daar moet verandering in komen! Het Monsanto Tribunaal wil daaraan een steentje bijdragen. Het tribunaal zal van 12 tot 16 oktober 2016 in Den Haag plaats vinden. Het gaat erom duidelijk te maken in hoeverre Monsanto het mensenrecht op een gezond milieu, op voeding en gezondheid en het recht op informatie en persvrijheid niet respecteert. Ook zal worden onderzocht in welke mate Monsanto als een van de produc-

ten van Agent Orange verantwoordelijk draagt voor oorlogsmisdaden in Vietnam en of het bedrijf schuldig is aan ecocide, een tot nog toe niet internationaal publieksrechtelijke misdaad.

Tijdens het Monsanto Tribunaal zullen rechters oordelen over deze genoemde punten. Alle aanklachten zullen door advocaten naar voren worden gebracht en er zullen getuigen worden gehoord. Slachtoffers van de criminele praktijken van Monsanto zullen hun stem laten horen. De conclusies van de internationaal erkende rechters kunnen naderhand klagers – particulieren of overheid – dienen bij het formuleren van aanklachten in alle landen.

In het organisatiecomité van het Tribunaal zitten onder andere Hans Rudolf Herren, Marie-Monique Robin, Vandana Shiva en Olivier de Schutter.

Het Monsanto Tribunaal heeft brede steun nodig! Geef uw handtekening op www.monsanto-tribunal.org. Praat erover in uw vriendenkring, help het Tribunaal financieel en kom naar Den Haag.

Esther Gerber

Hosman, Roemenië

Textiel in Transsylvanië

Sinds jaren heeft Longo maï nauwe contacten met de vereniging Hosman durabil in Roemenië.

In het kader van het project 'solidariteit voor economische ontwikkeling in de Harbachvallei', dat onder andere door een Zwitsers-Roemeens partnerproject wordt gefinancierd, vond dit voorjaar een studiereis over textiel plaats. Transsylvanië is een streek met een veelzijdig cultureel en ambachtelijk erfgoed. Met vijf vrouwen uit Longo maï, allemaal actief in de textiele handvaardigheid, maak-

ten we eind januari een reis van een week in deze streek. We deden mee aan de workshop 'Textielverwerking in de Harbachvallei' en konden de oude traditionele textielverwerking vergelijken met moderne installaties op dit gebied. De mensen ter plaatse begeleidden ons naar talrijke projecten en we hadden een zeer interessante en intensieve tijd met elkaar. In Sibiu bezochten we een moderne

Voor de één is het een museumstuk, voor de ander een noodzakelijk werktuig: het houten spinnewiel.

fabriek met ongeveer 150 werknemers die design wollen kleden voor een Oostenrijkse firma produceren. De wol komt van overzee, maar de bedrijfsleider wil op lange termijn de wol uit de streek verwerken. Totaal anders ziet het eruit in een kleine spinnerij vlak in de buurt. Daar maken drie mensen uit inheemse wol breiwool, woldekens en lodenstof. Ze werken met machines die nog ouder zijn dan die in onze spinnerij in Chantemerle. In de buurt van het dorp Hosman bezochten we een 'stâna', een typische Transsylvaanse schapenhouderij.

Oude ambachten leven op
Erg interessant was het bezoek bij de heer Relu, een kleermaker en schoenmaker die prachtig geborduurd, traditionele vesten uit schapenvachten maakt. Elk dorp en elke etnische groep heeft haar eigen patroon. Ook nu nog bestellen mensen zulke kledingsstukken, ze horen bij het lokale culturele erfgoed. Hij liet ons zijn leerlooierij zien en onder zijn toezien oog borduurden we bonte patronen op leren stroken. In Apold bezochten we de kerkburcht die op dit moment verbouwd wordt tot een cultureel dorps huis. Daarnaast woont een vrouw die stoffen verft met planten uit de omgeving. Ze maakt ook mandjes en bloemen uit de dekbladeren van de maïs. Dit handwerk is typisch voor het dorp. Ze geeft hierin les aan de kinderen op de lagere school en voor volwassenen geeft ze cursussen. In een ander, verafgelegen dorp ontmoetten we meerdere vrouwen die decoratieve objecten uit vilt maken en verkopen. Al deze kleine projecten maken het mogelijk dat de mensen in hun dorpen kunnen blijven wonen en niet wegtrekken - om zo nog meer vervallen huizen achter te laten. Ons programma eindigde met een brunch met uitzicht op de sneeuwbedekte Karpaten, een kort bezoek aan het streekmuseum en een verrassende lokale carnavalsoptocht. Het is zeker de moeite waard deze streek een keer te bezoeken!

Nathali Eschenbacher

Hof Stopar, Oostenrijk

Houthakkers aller landen...

We hadden geluk met het weer: de afgelopen winter was zo zacht, dat we in januari en februari veel in het bos konden werken.

Vrienden en vriendinnen uit andere Longo maï-coöperaties en Oostenrijkse groepen hebben ons daarbij daadkrachtig ondersteund. Van onze bergboerderij tegen de zuidhelling van de Karawanken bestaat 10,6 ha uit bos. Voor een gedeelte is dat terrein steil en moeilijk toegankelijk. Lange tijd hebben we er alleen brandhout en een beetje bouwhout voor onszelf uit gehaald. Het bos bestaat overwegend uit sparren en omdat we er jarenlang niet genoeg aandacht aan hebben besteed, staan veel bomen te dicht op elkaar. Ze zijn lang en dun met weinig groen in de toppen. Omdat ze te weinig weerstand hebben, zijn ze voor de schorskever een makkelijke prooi: de larven voeden zich in het cambium en de sparren sterven. De sparren, die oorspronkelijk in hoger gelegen streken thuishoren, hebben vooral in hete en droge zomers te lijden van de oppervlakkige worteling. Vroeger waren hier op ongeveer 1000 m hoogte overal gemengde bossen te vinden. Hoe zijn die eenzijdige sparrenbossen ontstaan?

Wetten tegen kaalslag

Voor de uitvinding van de stoommachine en het gebruik van aardolie waren hout en water de belangrijkste energieleveranciers. In de mijnen werd veel hout gebruikt, als stuthout in de mijngangen, bij de winning van zout en om ijzererts uit te smelten. Door kaalslag in de mijngebieden waren er al in de 16de eeuw milieurampen zoals overstromingen en

Luc, Titouan, Léa en Antonin monsteren een gekapte spar

aardverschuivingen. Door de bevolkingsgroei en de stijgende behoefte aan bouw- en brandhout in de 18de eeuw werden de bossen zo geplunderd dat de Oostenrijks-Hongaarse monarchie 150 jaar geleden de eerste bosbouwetten uitvaardigde. Kaalgeslagen bosgebieden moesten opnieuw worden beplant en daarvoor werden snelgroeiende naaldbomen zoals dennen en sparren gekozen. Sindsdien neemt het bosgebied in Oostenrijk toe en bedekt het bijna de helft van het land. Drie jaar geleden kregen we advies van een bevriende bosbeheerder hoe we ons bos konden bewerken. In de winter van 2012/2013 kaptten we aan de rand van onze grote hooiweide een strook bomen en legden daar een brede bosweg aan die sindsdien ook gebruikt wordt bij het mest uitrijden en het hooien. Met de verkoop van de bomen konden we de bouw

van de weg financieren. Nu willen we het oorspronkelijke gemengde bos weer herstellen. Hoe gaat dat?

Elvis, de forse dikkerd

Met onze vrienden hebben we een gedeelte van het bos bewerkt. We kaptten de zieke en beschadigde sparren zodat de overige bomen dikker kunnen worden. Bij de worteltjes in de tuin is dat ook zo: als ik ze uitdun, heb ik een betere oogst. Lariksen, pijnbomen, ahorns, essen, beuken en wilde fruitbomen laten we staan. Op de vrije plaatsen kiemen zaden en zo kan weer een bos ontstaan met bomen van verschillende leeftijden. Af en toe vinden we een kleine zil-verden die in de schaduw groeit en hoog schiet als ze licht krijgt. Zij krijgen onze speciale aandacht, want ze zijn zeldzaam in ons bos en de reeën eten ze ook graag.

Vaak is het moeilijk de sparren te kappen omdat ze zo dicht op elkaar staan en de toppen in elkaar haken. Dan helpt Elvis ons. Hij is vorig jaar bij ons komen wonen, is pikzwart, 800 kg zwaar en een Noriker koudbloedpaard. Hangende bomen trekt Elvis met een kabel naar beneden en dan sleept hij ze tot aan de bosweg. Van daar gaat het dan met de tractor verder. Zo kunnen we het bos zonder onnodige beschadigingen bewerken. Tijdens ons houtkamp hebben we ook een grote steile weide die aan het dichtgroeien was, bevrijd van een grote hoeveelheid bomen. Zes mensen leerden omgaan met een motorzaag en we hebben 60 stère brandhout gespleten en gestapeld. Nu liggen vier vrachtwagens met zagerij- en industriehout klaar voor de verkoop. In maart, eigenlijk op het moment dat we de lente verwachtten, kwam de winter opzetten met heftige stormen en een dik pak sneeuw.

Heike Schiebeck

Wat is arbeid? – Bij ons is alles arbeid!

...antwoordde Hans van de socialistische zelfhulp Mülheim (SSM) op de vraag van Lisa van de groep Nikitsch. "En als iemand in de hangmat ligt?" "Dan is dat op jezelf passen."

De omgang met 'arbeid' was een van de thema's waarmee we ons bezighielden tijdens de tweede bijeenkomst in Oostenrijk met collectieve groepen. Gemeenschappelijk werken kan veel vormen aannemen, zo bleek uit de berichten van de zeven groepen die een weekend op de Longo maï-boerderij Hof Stopar in Karinthië bij elkaar waren gekomen. Enkele collectieven bestaan meer dan veertig jaar, andere zijn net begonnen aan het grote avontuur. Ook wordt in verschillende mate prioriteit gegeven aan politiek engagement. We hebben met elkaar gemeen dat we ons allemaal duidelijk tegen extreemrechtse praktijken inzetten en dat we de behoefte hebben zinvol actief te zijn in de maatschappij. Behalve

onze jaarlijkse bijeenkomsten zullen we genoeg gelegenheid hebben ons over en weer behulpzaam te zijn, met

elkaar feesten te vieren en alle mogelijke plannen te smeden.

Robert Kauer

De deelnemers kwamen van de collectieven Wieserhoisl, Nikitsch, de Zwetschken, Takern2, Neuohof, SSM en Longo maï.

Vrienden in Frankrijk

Een collectieve winkel in Tarnac

Bijna tien jaar geleden installeerden wij, een aantal jonge mensen uit diverse Europese landen, ons in de gemeente Tarnac op de hoogvlakte van Millevaches.

We namen de twee boerderijen La-combe en Goutailoux over en zetten een zagerij en een timmerwerkplaats op. Een van de hoofdactiviteiten werd het beheren van de kruidenierswinkel in het dorp, met bijbehorend café. De toenmalige beheerders gingen met pensioen en toen ze dat aankondigden werd duidelijk hoe belangrijk deze lokaliteit was voor het leven in het dorp. Voor ons als nieuwkomers was het een uitstekende gelegenheid de mensen en de streek te leren kennen bij het boodschappen doen of een wijntje drinken in het café.

In september 2007 waagden we ons aan dit avontuur. De bestaande activiteiten vonden gewoon doorgang, maar de overname van de zaak door een collectief leidde tot een positieve verandering van de sfeer en het gebruik van de ruimtes.

De activiteiten rond de winkel ontwik-

kelden zich in meerdere richtingen. Zo kreeg de kruidenierswinkel een winkelbus, die door de omliggende dorpen rijdt. Het café veranderde geleidelijk in een kantine met gastronomische specialiteiten op basis van lokale producten. Concerten, feesten, tentoonstellingen, filmvoorstellingen, debatten en muzikale avonden in de tuin verrijken nu het dorpsleven. Het is een plaats geworden voor ontmoetingen tussen groot en klein, oud en jong, oud-bewoners en nieuwkomers.

Nieuwe orientatie

Een inval van de politie in november 2008 en de onzinnige arrestatie van enkele van onze vrienden zetten onze kleine stappen in Tarnac in een kwaad daglicht en gaf ons een onverwachte reputatie. Het is niet de eerste keer in Frankrijk dat een collectief

De dorpswinkel zet zich in beweging

initiatief op het platteland met een visie van een solidaire maatschappij bij de autoriteiten verdachtmakingen en hysterie opwekt. Ondanks het geweld van de politieactie en de mediagekte die daarop volgde, hoefde de winkel, dankzij de inzet van vele vrienden en burens, de deuren maar een paar uur te sluiten.

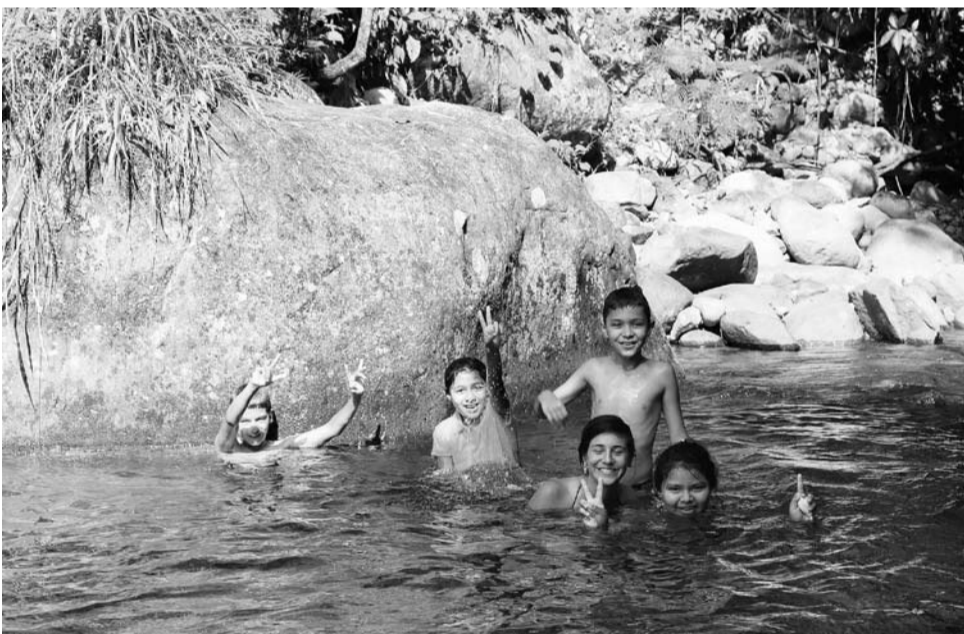
We zijn nu op een punt aanbeland dat we opnieuw willen nadenken over de toekomst van de winkel en de sociale functie die hij heeft in de streek. Afgezien van de noodzakelijke verzorging van het dorp willen we dat deze plek een actieve rol speelt wanneer het om solidariteit gaat. We willen krachtig collectief initiatief tonen als de politieke problemen die onze kleine wereld aangaan aan de orde

zijn, zoals vluchtelingenopvang, de overlevering van verhalen, ouderdom en de leegloop van het platteland. Op dit moment ondernemen we stappen om het bedrijf te kopen en in tweede instantie ook het gebouw. We zijn van plan in de nabije toekomst te beginnen met de meest noodzakelijke renovaties. Het is een goed moment na te denken over de diverse activiteiten, over de vraag welke installaties nodig zijn, over de betrokkenheid van de betaalde medewerkers, de stamgasten en de vrijwilligers en over de algemene structuur. We zijn ervan overtuigd dat deze zoektocht een nieuw elan zal opleveren dat ons zal helpen bij elk van deze projecten.

Dimitri Reiser

Costa Rica

De rivieren blijven leven!

De bewoners van de Finca Sonador, het Longo maï-project in Costa Rica en de streken Cristo Rey en Convento, kunnen weer gerust van het frisse water van onze rivieren genieten! In december 2015 stopte de Costariense overheidsinstantie voor de controle op milieu en sociale verdraagzaamheid (SETENA) de laatste van de drie particuliere projecten voor het opwekken van stroom aan de rivieren Convento en Sonador, die de Finca Sonador aan twee kanten begrenzen.

Twee jaar lang streden de bewoners van Longo maï en de aangrenzende dorpen tegen deze verwoestende projecten die onze mooiste berggrivieren aan de westkant van de Cordillera bergketen dreigden droog te leggen. Protestmarsen, demonstraties in de hoofdstad en in het hele zuiden van Costa Rica, inzamelingen van handtekeningen en juridische tegenmaatregelen van het comité

Rios Vivos (levende rivieren) leidden uiteindelijk tot dit succes. Ook de tegenspraak van de hoogste waterorganisaties van Costa Rica (AyA) heeft goed geholpen. Met het oog op op de moeilijke drinkwatervoorziening in de streek wilde ze de waterkrachtcentrales geen ondersteuning geven.

De protesten tegen de schaamteloze uitbuiting van de natuurlijke rijkdommen bereikten door de intensieve campagne van Rios Vivos een hoog niveau. Het comité dat nu in meerdere kantons actief is, is ook bezig met een reeks andere projecten die voor de bevolking van deze streek niet te accepteren zijn. Zo organiseren ze protesten tegen de plannen voor een particuliere vuilverbrandingsinstallatie en voor een internationaal vliegveld in een archeologisch graafgebied.

Roland Spendlingwimmer

Provence

Internationale bijeenkomst

De situatie in de wereld is alarmierend. Europa schijnt een nieuw tijdperk in te gaan. Een gevaarlijk, op veiligheid en controle gericht tijdperk, waarin grenzen sluiten, hekken en muren gebouwd worden en steeds meer opvangkampen ontstaan. Een tijdperk, waarin de werkloosheid als een zwaard van Damocles boven onze hoofden zweeft en de nieuwste smartphone lokt. Een tijdperk dat woedend maakt en waarin ontelbare initiatieven naar uitwegen zoeken... We denken dat het in deze onzekere tijden misschien tijd is uit alle delen

van de wereld bij elkaar te komen om te praten, van gedachten te wisselen, contacten te leggen en te verdiepen, met elkaar iets op poten te zetten, woorden met daden te verbinden. Daarom nodigen we samen met Radio Zinzine en het Europese Burgerforum mensen, groepen, collectieve initiatieven en netwerken uit voor een internationale bijeenkomst van 30 juli tot 5 augustus in onze coöperatie van Limans in de Provence. Meer informatie kunt u krijgen bij de Stichting Pro Longo maï in Amsterdam.

Colofon

Het Nieuws uit Longo maï verschijnt drie keer per jaar
Hoofdredactie: Babette Stipp
Productie: Michael Rössler, Ieke Dekker
Druk: Druckwerk 14, Dargun

Contactadres:
Stichting Pro Longo maï
Polanenstraat 79
1013 VS Amsterdam
Tel. 06 28 45 17 62
IBAN: NL86INGB0000314983
info@longomai.nl - www.longomai.nl

Le Montois, CH-2863 Undervelier
Tel. 0041 32 42 65 971

Grange neuve, F-04300 Limans
Tel. 0033 492 73 05 98

Hof Ulenkrug, Stubbendorf 68
D-17159 Dargun
Tel. 0049 39959 23881

Hof Stopar, Lobnik 16
A-9135 Eisenkappel
Tel. 0043 4238 8705